

[Niels Westerby.]

i samme åndedrag, at liberalt centrum heller ikke kan tilslutte sig det konservative forslag om en såkaldt frivillig kildeskat. Jeg synes, man skal lægge mærke til ordet såkaldt, og jeg tror, man skulle sætte gåseøjne eller citationstegn omkring ordet frivillig. Vi kan ikke tilslutte os denne konservative tanke, fordi den ikke fører til en rimelig løsning af kildeskatteproblemet. Det vil næsten være uundgåeligt, at der ikke blot bliver to grupper i befolkningen, at man skal have nogle, som vælger denne kildeskat, og andre, der vælger det nuværende system, men at der heraf vil flyde, at der også vil blive forskellige skatte-regler og skalaer for disse to befolkningsgrupper. Jeg har efterhånden gjort den erfaring i politik, at de forskellige befolkningsgrupper gerne vil mistænkeliggøre hinanden og altid tror, at de andre har bedre forhold end én selv.

Jeg kan forestille mig, at de, der har valgt kildeskat, vil beskyldte dem, som beholder det nuværende system, for, at de har det bedre, og at omvendt de, der beholder det nuværende system, vil beskyldte dem, der vælger denne kildeskat, for at have det bedre. Vi får dér en situation med gensidige beskyldninger og uro, som det senere vil blive svært at komme til livs.

Man har sagt, at der anstændigvis bør gå et stykke tid, før man tager stilling til alle disse problemer, for det udvalg, der er nedsat til at belyse den frivillige kildeskat, bør tale først. Det tror jeg for så vidt man kan sige er rigtigt for alle dem, som var med til at nedsætte dette udvalg, men jeg vil her gerne henlede opmærksomheden på, hvad vi klart sagde for liberalt centrums vedkommende; vi sagde, at vi ikke troede, det var praktisk gørligt at gennemføre denne såkaldte frivillige kildeskat, og at vi ikke ville medvirke til at nedsætte dette udvalg, fordi det var vor opfattelse, at det kun ville forsinke de virkelige forhandlinger i det høje ting. Jeg gentager: vi er principielt varme tilhængere af kildeskat og forstået derved samtidigt og en enkel og praktisk ordning, hvor man så vidt muligt opkræver skatten samtidig med, at indkomsten erhverves, men vi er ikke tilhængere af regeringens kildeskatte-

forslag — jeg henviser til mine tidligere bemærkninger herom — og vi er heller ikke tilhængere af de konservatives forslag.

Men lad os nu lade myterne falde, lad også prestigen falde, lad os tage det, der er praktisk, en praktisk opgave. Og når striden i væsentligste grad står om dette, hvordan vi praktisk skal tilrettelægge, at skatten kan opkræves samtidig med, at indkomsten erhverves, lad os da nærme os dette problem med en afslappet holdning uden at pukke på vor prestige og uden at ville prøve på at nedgøre de andre. Regeringen har foreslået, at det skal være således, at arbejdsgiverne for lønmodtagerens vedkommende skal fradrage i indkomsten. Fra konservativ side er man nærmest indstillet på i det omfang, man altså vil medvirke til kildeskat, at man skal prøve på at få en ordning, hvorefter pengeinstitutterne skal have indbetalt lønningerne og så skal trække skatten fra den indbetalte løn. Man kunne jo tænke sig helt andre muligheder og måske praktiske muligheder for at gennemføre dette, men det er kun et praktisk problem og bør kun betragtes som et praktisk problem og ikke som et egentligt politisk problem, hvor man skal nedgøre hinanden; der bør ikke gå politik i praktiske problemer. Når det er således, at erhvervslivet måske oftest præsterer noget mere effektivt end det, vi er i stand til som lovgivningsmyndighed i det høje ting, så er det, fordi vi lader gå politik i det praktiske, det, der ikke har ret meget med egentlig politik at gøre, men er en rent praktisk, administrativ ting.

Vi ser gerne, hvis det er praktisk muligt — det kan vi ikke rent overskue, og det er heller ikke sikkert, at pengeinstitutterne vil være med til det — at opkrævningsstedet kunne lægges hos pengeinstitutterne. Vi ser måske gerne en helt tredje mulighed, og vi har i og for sig heller ikke noget imod den mulighed, som regeringen har peget på: at arbejdsgiverne skal fratække i lønningerne. Vi kan godt se, der er et problem med de selvstændige, og jeg er heller ikke helt sikker på, at regeringen har ramt det helt rigtige her, men det er rent praktiske spørgsmål, som vi må kunne forhandle os til rette om, og som vi bør kunne forhandle os til rette om. Det er en skandale, at